

Hithősök imaélete

A Szentírásban lejegyzett hit- és imatapasztalatok tanulságai a végidőben

Az imahéten ószövetségi történeteken keresztül elevenítjük fel hithősök életét, hit- és imatapasztalatait, melyeket minden korszak hívői számára örökített meg Isten Igéje, de különleges jelentőségűek napjainkban, a végidőben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk, megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők vége érkezett.” (1Kor 10,11)

Hithőseink tapasztalatai által Isten rámutat, hogy a gonosszal szembeni küzdelemben nincsen más fegyverünk, mint a hit és az imádság. Ugyanakkor bátorít, hogy a leggyengébb embert is, aki nem önmagában bíz, hanem hitel belekapaszkodik a mindannyiunknak felajánlott isteni segítségbe, és állhatatosan igényli azt, Isten a legnagyobb támadások,

veszélyek, fenyegetések közepette is meg tudja erősíteni és szabadítani az Ő nevének dicsőségére.

„Amikor áttekintem múltunk történetét, és követem előrehaladásunk minden lépését egészen jelen állapotunkig, elmondhatom: Dicsőség Istennek! Látva, hogy mit cselekedett Isten, csodálat és bizalom tölt el Krisztus, a mi Vezetőnk iránt. Nem kell félnünk a jövőtől, kivéve, ha megfeledkezünk arról az útról, amelyen az Úr vezetett bennünket, és ha elfeledjük tanítását, amelyet történetünk során adott nekünk.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 359. o.)

Az imaheti idézetek Ellen G. White műveiből valók.

NOVEMBER 25., SZOMBAT

Énókh

„Hit által vitetett fel Énókh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyoságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.”

(Zsid 11,5)

„Énókh és Keresztelő János olyan tapasztalatokat szerzett, amelyekre nekünk is szükségünk van. Sokkal többet kell tanulmányoznunk e férfiak életét, mint ahogyan eddig tettük. Az egyikét, aki elragadtatott a mennybe anélkül, hogy halált látott volna; és a másikat,

aki Krisztus eljövetele előtt előkészítette az Úr útját, és egyengette ösvényét.” (Az evangélium szolgálói, 51. o.)

„Énókh a maga korában az igazság ismert tanítója volt. Nemcsak tanította az igazságot, hanem igazságos életet is élt. Istennel járva jelleme összhangban volt küldetése jelentőségével és szentségével. Énókh a Szentlélektől indítva prófétaként szólt. Fény volt az erkölcsi sötétség közepette. Példás életű ember, aki Istennel járt, engedelmeskedve törvényének... Az Úr Énókh által bemutatta a világegyetemnek, hogy Sátán vádja – mely szerint az ember nem képes megtartani Isten tör-

vényét – hamis. Bemutatta, hogy bár az ember vétkezett, mégis olyan kapcsolata lehet Istennel, hogy övé lesz értelme és lelke, és kiábrázolódhat benne Krisztus.

Énókhot, ezt a szent embert Isten választotta ki, hogy leleplezze a világ gonoszságát, és nyilvánvalóvá tegye: az ember meg tudja tartani az Úr minden törvényét... Ez ma is minden hívő előjoga. Ez az, amikor az ember Istennel él, és Isten az ember szívébe költözik. Ahogyan Jézus mondta: »Én őbennük, és te énbennem.« (Jn 17,23) Istennel járni, tanúbizonyságaként az Őneki tetsző úton haladni nem csupán Énókhnak, Illésnek, a pátriárkának, prófétáknak, apostoloknak és mártíroknak lehetett. Ez nemcsak előjoga, hanem kötelessége is a Krisztus-követőknek, hogy Jézust a szívükben őrizzék, és magukkal vigyék, hordozva Őt teljes életükben, s így valóban gyümölcstermő fává növekedjenek.” (A Szentlélek eljő reátok, 253 o.)

„A mennybe ragadtatása előtt Énókh háromszáz éven át Istennel járt. A világ állapota akkor sem volt megfelelőbb a keresztény jellem tökéletesítésére, mint napjainkban. Hogyan járt Énókh Istennel? Arra nevelte értelmét és szívét, hogy mindig Isten jelenlétében érezze magát, és amikor tanácstalan volt, imája megtartásért szállt fel Istenhez. Nem akart olyan útra térni, mellyel megbántaná Istenét. Állandóan szem előtt tartotta az Urat. Így imádkozott: »Taníts engem a te utadra, hogy el ne tévedjek! Mi az akaratod engem illetően? Mit kell tennem, hogy tiszteljelek téged, Istenem?« Így formálta állandóan útját Isten parancsolatai szerint, a mennyei Atya segítségébe vetett tökéletes bizalommal és hittel. Nem a saját gondolata vagy akarata szerint járt el. Mindezt Atyja akarata alá rendelte. Énókh jelképezi a Krisztus eljövetelekor e földön élőket, akik a mennybe ragadtatnak anélkül, hogy halált látnának.” (Az utolsó napok eseményei, 71. o.)

„Énókh kiváló szellemi képességekkel megáldott, nagy tudású férfi volt, Isten különleges kinyilatkoztatásokkal tüntette ki. Bár állandó összeköttetésben élt Istennel, és tudatában volt a mennyei Atya nagyságának és tökéletességének, mégis a legalázatosabbak közé tartozott. Minél bensőségesebb összeköttetésbe került Istennel, annál inkább érezte saját gyengeségét és tökéletlenségét.

Tevékeny, dolgos élete közepette fenntartotta Istennel való bensőséges kapcsolatát. Minél kiterjedtebb és sürgetőbb volt a munkája, annál kitartóbbak és komolyabbak voltak az imái... Olyan mennyei ismereteket éhezett és szomjazott, melyekben csupán Isten részesítheti az embert. Az Istennel való érintkezés révén Énókh mindinkább átalakult Isten képésére.” (Pátriárkák és próféták, 85–86. o.)

„Kiváltságunk az, hogy a menny világosságának fényében járjunk. Énókh is így járt Istennel, és neki sem volt könnyebb szent életet élni akkor, mint ma nekünk. A világ az ő idejében sem kedvezett jobban a kegyelemben és szentségben való növekedésnek, mint ma. A romlottságot, amely kívánság által van a világunkban, Énókh az imádság és az Istennel való beszélgetés által kerülte el.

Az utolsó idők veszedelmes napjaiban nekünk ugyanebből a forrásból kell erőt merítenünk. Istennel kell járnunk! El kell különülnünk a világtól, mert ha nem követjük a hűséges Énókh példáját, nem menekülhetünk meg a szennytől.” (Isten csodálatos kegyelme, 304. o.)

„Az évszázadok folyamán Énókh hite mind erősebbé, szeretete mind mélyebbé vált. Számára az ima a lélek lélegzetvétele volt. Életét a menny légkörében élte... Ilyen bensőséges közösségre hív minket is Isten. Ilyen szent jellemmel kell rendelkezniük azoknak is, akiket második eljövetelekor az Úr magához vesz.” (Az evangélium szolgálói, 52–54. o.)

„Énókh az igazság prédikátora lett azért, hogy hirdette az embereknek mindazt, amit Isten kijelentett neki. Istenfélő kortársai felkelesték, hogy tanításait hallgassák és vele együtt imádkozzanak. Nyilvánosan is fellépett, hogy elmondja Isten üzeneteit mindazoknak, akik a figyelmeztetéseket hallani vágyták. Munkája nem korlátozódott csupán Séth leszármazottaira. Azon a földön is, ahová Kain menekült Isten színe elől, hirdette a csodálatos dolgokat, amelyek látomásban tárultak fel előtte. »Ímé – mondotta –, eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenk felett és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségük minden cselekedetért.« (Júd 14–15)

Az emberek gonoszsága olyan fokot ért el, hogy Isten kihirdette az ítéletet fölöttük. Az évek múlásával az emberi bűnök áradata mind mélyebbé vált... Énókh bátran megrótt a bűnt. Miközben kortársainak Isten Krisztusban megnyilatkozó szeretetét hirdette és kérlelte őket, hogy térjenek meg gonosz útjaikról, ostromozta a terjedő romlottságot, és figyelmeztette nemzedékét, hogy az ítélet bizonyosan utoléri a törvényszegőket. Krisztus Lelke beszélt Énókh által – ez a Lélek azonban nem csupán a szeretet, irgalom és kérlelés nyelvén szól, a szent emberek nem csak jóleső dolgokat mondanak. Isten olyan hirdetendő igazságokat is ad követi szívébe és ajkára, amelyek élesek, mint a kétélű kard.

Hallgatói érezték Isten erejét, amely szolgálja által munkálkodott. Egyesek megszívték a figyelmeztetést és szakítottak bűneikkel, a tömegek ellenben gúnyolódtak az ünnepélyes üzeneten, és annál arcátlanabban járták gonosz útjaikat. Isten szolgálja hasonló üzenetet kell hogy hirdessenek a világnak az utolsó napokban, s ezt is hitetlenkedés és gúny fogadja majd. Az özönvíz előtti világ elvetette annak az üzenetét, aki Istennel járt. Így veszi könnyen az utolsó nemzedék is az Úr követeinek figyelmeztetéseit.” (Pátriárkák és próféták, 86–87. o.)

„Hányszor fordult elő, hogy reménytelen helyzetben lévő, de Isten Igéjében bízók emberek az egész világ erejével szembeszálltak! A tiszta szívű, szent életű Énókh szilárdan hitte, hogy az igazság egy romlott, gúnyolódozó nemzetség körében is győzedelmeskedik.” (A gyermeknevelés bibliai alapelvei, Hit és ima c. fejelet)

„»Hit által vitetett fel Énókh, hogy ne lásson halált... mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.« (Zsid 11,5) Az akkor élt nemzedék kigúnyolta Énókh »balgaságát«, aki nem törekedett aranyat vagy ezüstöt gyűjteni, földi javakat szerezni. Az ő szíve csak az örök kincsek után vágyott. A mennyei várost szemlélte. Látta a Királyt a Sion hegyén, örök dicsőségében. Énókh gondolata, szíve, beszéde csak a menny körül forgott. Minél nagyobb volt a romlottság, annál komolyabban vágyakozott Isten országába. Mialatt még e földön élt, hit által már a fény birodalmában lakozott...

Az istentelensége miatt pusztulásra ítélt világban Énókh olyan bensőséges közösségben élt Istennel, hogy nem válhatott a halál marta-lékává. Istenfélő jelleme annak az életszent-ségnek az előképe, amelyre mindazoknak el kell jutniuk, akik »áron vétetnek meg a föld-ről« (Jel 14,3) Krisztus második eljövetelekor. Akkor – csakúgy, mint az özönvíz előtti világban – a gonoszság megsokasodik. Romlott szívük készítéseit és megtévesztő eszmék tanításait követve az emberek fellázadnak a menny tekintélye ellen. Azonban Isten gyermekei Énókhhoz hasonlóan a szív tisztaságára és az Isten akaratával való összhangra törekednek, míg végül átalakulnak Krisztus képmására. Énókh példáját követve az Úr második eljöveteleire figyelmeztetik a világot, és az ítéletre, amely a törvényszegőkre vár. Egyes beszédük és szent életmódjuk kárhóztatja majd az istentelenek bűneit. Ahogy Isten Énókhot a mennybe ragadta a világot elpusztító özönvíz elől, úgy ragadja el Isten az élő igazakat a földről, mielőtt azt tűzzel megsemmisítené.

Énókh háromszáz éven át törekedett lelki tisztaságra, hogy összhangban éljen a meny-nyel. Három évszázadon át Istennel járt. Napról napra vágyakozott még bensőségebb kö-zösségre jutni Istennel, és kapcsolatuk mind-szorosabbá vált, míg végül Isten magához vet-

te. Énókh ott állt az örökkévalóság küszöbén, csak egyetlen lépés választotta el a boldog-ság honától. Íme, a kapuk feltárultak, és Isten-ben elrejtett földi életét ott folytatta. Belépett a szent város kapuján – az emberek közül el-sőként.” (Patriárkák és próféták, 87–88.)

NOVEMBER 26., VASÁRNAP

Jákób

„Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orcáik fakósárgává? Jaj! Mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló, és háborúság ideje az Jákóbon, de megszabadul abból!”

(Jer 30,5–7)

„Jákób nem akart hazudni, de miután már atya előtt állt, úgy látta, túl messzire ment, és nincs visszaút. Csalással nyerte el a hön óhaj-tott áldást. Jákób és Rebeka sikeresen keresz-tülvítették tervüket, de csalásuk csak bánatot, fájdalmat hozott számukra. Isten kijelentette, hogy az elsőszülöttségi jog Jákóbé, és beváltot-ta volna szavát a maga idejében, ha hittel, türe-lemmel várnak teljesülésére. Ők azonban – hasonlóan azokhoz, akik ma Isten gyermekei-nek vallják magukat – nem voltak hajlandók ügyüket Isten kezébe helyezni. Rebeka keser-vesen megbánta a Jákóbnak adott rossz taná-csot, emiatt kellett elválnia szeretett fiától, akit soha többé nem látott viszont. Jákóbot pedig attól az órától kezdve, hogy elnyerte az első-szülöttségi jogot, önvád marcangolta. Vétke-zett atya, fivére, a saját lelke és Isten ellen. Egyetlen rövid óra élethosszig tartó bűnbánó töredelemre adott okot.” (Patriárkák és próféták, Jákób és Ézsau c. fej.)

„Jákób félt, hogy örökre elvesztette az ál-dást, amelyet Isten akart adni neki, Sátán pedig ott settenkedett, hogy kísértéseivel el-csüggesse.

Másnap este már messzire járt atya sátrai-tól. Számkivetettnek érezte magát, és tudta, hogy mindez saját bűnének a következmé-nye. Sötét kétségbeesés nehezedett lelkére, és imádkozni is alig mert. Elhagyatottsága olyan nyomasztóan hatott rá, hogy még soha az-előtt nem érezte annyira Isten oltalmának szükségességét, mint most. Sírva és mélyen megalázkodva vallotta meg bűnét, és bizonyí-tékért könyörgött, hogy Isten nem hagyta el végleg. Szíve bánata azonban nem enyhült. Minden önbizalmát elvesztette, és attól félt, hogy atyai Istene elvetette őt.

Isten azonban nem feledkezett meg Jákób-ról. Kegyelmet kiárasztotta tévelygő, bizal-matlan szolgáljára. Az Úr irgalmában éppen azt nyilatkoztatta ki Jákóbnak, akire szüksége volt: az Üdvözítőt. Jákób bünt követett el, szíve azonban hálával telt el, amikor feltárult előtte az út, amelyen visszajuthat Isten ke-gyelmébe.” (Patriárkák és próféták, Jákób menekü-lése és száműzetése c. fej.)

A küzdelmek éjszakája

„Eljutottak a Jabbók révéhez... Jákób úgy döntött, hogy az éjszakát imában tölti, egye-dül kívánt lenni Istennel, aki meglágyíthatja Ézsau szívét. Isten volt a pátriárka egyetlen reménye...

Jákób magára maradva, védtelenül borult a földre... Fájdalmas kiáltásokkal és köny-

nyezve járult Istene elé. Hirtelen egy kéz nehezedett rá. Azt hitte, hogy ellenség tör életére, ezért megszabadulni igyekezett támadója kezéből...

Miközben így küzdött az életéért, bűnöségének tudata nehezedett a lelkére, felelevenedtek előtte bűnei, hogy elzárják Istentől. De rettenetes helyzetében megemlékezett Isten ígéreteiről, és teljes szívvel könyörgött kegyelméért.

A tusakodás egészen hajnalhasadtáig folytatódott, amikor az idegen Jákób combjára tette ujját, és ő abban a pillanatban megsántult. A pátriárka most ismerte fel ellenfelének kilétét... Krisztus, »a szövetség angyala« volt az, aki megjelent Jákóbnak...

Töredelmes bűnbánattal, megtörve kapaszkodott az angyalba, sírt és könyörgött neki (Hós 12,4), áldásért esedezve. Biztosítékot akart kapni, hogy bűne megbocsátott... Elhatározása egyre erősebbé, hite egyre buzgóbbá és kitartóbbá vált, a legvégső-
 kig... »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.« (1Móz 32,26)

Ha ez kérkedő, önhitt elbizakodottság lett volna, akkor Jákób azonnal megsemmisül. Azonban ez éppen annak az embernek a bizonyossága volt, aki megvallva a saját méltatlanságát, mégis bízik a szövetségét megtartó Isten hűségében.

A Jabbók partján töltött gyötrelmes éjszakán, amikor úgy tűnt, hogy közvetlenül a pusztulás előtt áll, Jákób megtanulta, milyen hiábavaló az emberi segítség, mennyire alaptalan az emberi erőbe vetett bizalom. Belátta, hogy segítséget csak attól várhat, aki ellen olyan gyalázatos módon vétkezett. Tehetetlensége és méltatlansága tudatában esedezett Istenhez a töredelmes bűnösöknek ígért kegyelemért. Ez az ígélet volt a biztosítéka, hogy Isten megbocsát és elfogadja. A menny és a föld elmúlnak, de Isten szava megáll mindörökké – ebbe kapaszkodott félelmetes küzdelmei közepette.

Jákób tapasztalata a gyötrelmek ezen az éjszakáján azt a megpróbáltatást vetíti elénk, amelyen Isten népének kell keresztülmennie, közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt...

Ahogy Jákóbot is halállal fenyegette haragos bátyja, úgy forog majd veszélyben Isten népe is, mert a hitetlenek megsemmisítéssel fenyegetik. Ahogy a pátriárka egész éjjel küzdött, hogy megszabaduljon Ézsau kezéből, úgy kiáltanak majd az igazak Istenhez éjjel és nappal, hogy szabadítsa meg őket ellenségeiktől, akik körülveszik a hívőket.

Sátán vádolta Jákóbot Isten angyalai előtt, jogosnak tartva, hogy bűne miatt megölhesse, ő készítette Ézsaut is, hogy öccse ellen vonuljon, és miközben a pátriárka az egész éjszakát végigküzdötte, Sátán arra törekedett, hogy a bűntudat súlya alatt elcsüggesse, Istenbe vetett bizalmát megtörje...

Ilyen tapasztalaton mennek át Isten gyermekei is a gonosz hatalmak elleni végső küzdelmükben. Isten megpróbálja hitüket, kitartásukat, szabadító hatalmába vetett bizalmukat. Sátán arra törekszik, hogy esetük reménytelenségének gondolatával megrettentse őket. El akarja velük hitetni, hogy bűneik túl nagyok ahhoz, hogy bocsánatot nyerjenek. Mélyen átérzik hiányosságait, és miközben életük elvonul előttük, minden reményük szertefoszlik. De megemlékezve Isten végtelen kegyelméről és őszinte, mély bűnbánatukról, ígéreteire hivatkoznak, melyeket Krisztus által adott a tehetetlen, bűnbánó bűnösöknek. Hitük nem inog meg, amikor imáikra nem kapnak azonnal választ. Megragadják Isten erejét, miként Jákób megragadta az angyalt, és ez lesz lelkük kiáltása: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem!»

Ha Jákób korábban nem bánja meg bűnét, hogy bátyjától csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot, Isten nem hallgathatta volna meg imáját, nem oltalmazta volna meg

életét. Így lesz ez a megpróbáltatás idején is. Ha Isten népének be nem vallott bűnökkel kellene szembesülnie, miközben félelem és gyötrődés kínozza őket, akkor vereséget szenvednének, a reményvesztés kioltaná hitüket és nem lenne elegendő bizalmuk, hogy küzdjenek Istennel a szabadításért. De miközben mélységesen átérzik méltatlanságukat, életük nem rejteget titkolt bűnöket. Bűneiket Krisztus engesztelő vére már eltörölte, és nincs azokról emlékezés...

Jákób története a bizonyíték, hogy Isten nem veti el azokat, akiket a bűn hálójába kerített, de őszinte bűnbánattal visszatértek Őhöz. Jákób önmaga alárendelése és bizakodó hit által nyerte el azt, amit elveszített, amikor saját erejével harcolt. Isten így tanította meg szolgáját arra, hogy csak isteni erő és kegyelem adhatja meg számára a sóvárgott áldást...

Jákób győzött, mert kitartó és eltökélt volt. Tapasztalata a küzdő imádság erejét bizonyítja. Most kell megtanulnunk a kitartó, győzelmes ima, a tántoríthatatlan hit leckéit. Krisztus egyháza és a keresztény hívő ember legnagyobb győzelmeit nem képességek, műveltség, gazdagság vagy az emberek kegye által aratta. Valódi győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben arathatók, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik az erő mindenható karjába.” (*Pátriárkák és próféták, A küzdelmek éjszakája c. fej.*)

„A ránk váró kín és gyötrelem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradtságot, késedelmet és éhséget; olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő alatt mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitartó ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób, akik olyan buzgók és állhatatosak, mint amilyen ő volt, azok hozzá hasonlóan győzni fognak. De akik nem hajlandók önmagukat meg-

tagadni és Istennel küzdeni, akik nem imádkoznak áldásaiért buzgó kitartással, azok nem fognak áldást kapni. Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudják, mit jelent ez! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hő vágygal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe!...

Emberileg mégis az lesz várható, hogy Isten népe ekkor vérével fogja megpecsételni bizonyágtevését, akárcsak az előtte járó mártírok. Ők maguk is attól tartanak, hogy az Úr kiszolgáltatja őket ellenségeik gyilkos kezébe. Félelem és gyötrelem ideje ez. Éjjel és nappal szabadulásért kiáltanak Istenhez. A gonoszok ujjonganak, és gúnyosan kiáltják: Hol van a ti hitetek? Isten miért nem szabadít meg titeket a kezünkől, ha valóban az Ő népe vagytok?

De a várakozók visszagondolnak a golgotai kereszten haldokló Jézusra, és az így kiáltozó, gúnyolódó főpapokra és főemberekre: »Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki!« (Mt 27,42) Jákóbbal hasonlóan ők is küzdenek Istennel. Tekintetük belső harcról árulkodik, arcuk sápadt. De nem hagyják abba a buzgó imát.” (*A nagy küzdelem, A nyomorúság ideje c. fej.*)

„Akik nem hajlandók megtagadni minden bűnt, akik nem könyörögnek komolyan Isten áldásáért, azok nem is nyerik el. De mindenki, aki Jákóbbal hasonlóan megragadja Isten ígéreteit és olyan kitartó, mint ő volt, az győzni fog, miként Jákób is győzött. »Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy igazságot szolgáltat értük hamar.« (Lk 18,7–8)” (*Pátriárkák és próféták, A küzdelmek éjszakája c. fej.*)

NOVEMBER 27., HÉTFŐ

Mózes

„És énekelték Mózesnek, Isten szolgájának énekét, és a Bárány énekét, ezt mondván:
Nagyok és csodálatosak a te dolgaid,
mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak
a te útjaid, óh, szentek Királya!”

(Jel 15,3)

„Eljött pedig Amálek és hadakozott Izráel ellen Refidimben. És mondta Mózes Józsuénak: Válassz nekünk férfiakat és menj el, ütközz meg Amálekkel. Holnap én a halom tetejére állok és Isten pálcája a kezemben lesz. És úgy cselekedett Józsué, amint mondotta Mózes, megütközött Amálekkel – Mózes, Áron és Húr pedig felmentek a halom tetejére. És amikor Mózes felemelte kezét, Izráel győzött, amikor pedig leeresztette kezét, Amálek győzött. Amikor azért Mózes kezei elnehezdedtek, követ hoztak és alátették, hogy arra üljön, Áron pedig és Húr tartották a kezeit, egyfelől az egyik, másfelől a másik, és felemelve maradtak kezei a nap lementéig. Józsué pedig leverte Amáleket és népet fegyver élével.

És mondta az Úr Mózesnek:
Írd meg ezt emlékezetül könyvbe...”

(2Móz 17,8–14)

„Most pedig újabb veszedelem fenyegette a népet. Mivel zúgolódtak az Úr ellen, megengedte, hogy ellenségeik megtámadják őket. Az amálekiták – vad és harcias törzs, amely azon a vidéken lakott – kivonultak ellenük és megölték mindazokat, akik fáradtan elmaradtak a néptől, így könnyen hátba támadhatták és hatalmukba keríthették őket. Mózes tudta, hogy a nép zöme nem készült még fel a harcra, ezért arra utasította Józsuét, hogy a különböző törzsekből válasszon ki katonának alkalmas férfiakat és szervezzen belőlük sereget. A következő napon vezesse őket az ellenség ellen, miközben Mózes egy közeli magaslatra áll,

Isten botjával a kezében. Ennek megfelelően másnap Józsué és csapata megtámadta az ellenséget, mialatt Mózes, Áron és Húr ott álltak a dombon, amelyről belátható volt a csatater. Az ég felé nyújtott karokkal, jobb kezében Isten botját tartva Mózes Izrael hadseregének győzelméért imádkozott.” (*Patriárkák és próféták*, 298. o.)

„Az Úr volt hatalmuk és erejük forrása. A botban természetesen nem rejtőzött erő, Mózes közvetítésével Isten harcolt értük. Mózesnek felülről kellett nyernie minden erejét. Amíg Mózes kitarva tartotta kezét, az izraeliták kerekedtek felül a harcban, de ha leeresztette, az amálekiták jutottak fölényhez. Amikor Mózes elfáradt, segítségre volt szüksége, hogy az ég felé tárhassa elernyed karját. Áron és Húr leültették és tartották a karját, míg csak le nem nyugodott a nap. A két férfi ezzel példát nyújtott Izráel kötelességére nézve, hogy támogatniuk kell Mózes fárasztó munkájában, míg ő átveszi Istentől az igéket, hogy továbbítsa nekik.” (*Bizonyságtételek* II., 107. o.)

„Áron és Húr ezzel megmutatták az izraelitáknak, hogy nekik is kötelességük lenne Mózes mellé állni és a munkájában támogatni őt, miközben az Istentől átvett parancsot számukra továbbítja. Mózes cselekedete jelentőségteljes, mert világossá tette népe előtt, hogy sorsukat Isten tartotta kezében. Amíg a nép Istenbe veti bizalmát, addig Isten is harcol értük és legyőzi ellenségeiket. Amikor azonban elfordulnak Istentől és nem ragaszkodnak hozzá, hanem a saját erejükben bíznak, akkor még az Istent nem ismerőknél is gyengébbek lesznek, és ilyenkor ellenségeik győzedelmeskednek felettük.” (*Patriárkák és próféták*, 299. o.)

„Ez az eset legyen tanítás Isten egész népe számára, egészen az idők végéig, hogy Isten az ő népének ereje. Izráel akkor diadalmaskodott,

amikor Mózes az égre emelte kezét, és imádkozott értük – tehát amikor Isten népe győzedelmeskedik, ez azért történik, mert a hatalmas Isten vállalja magára ügyüket, Ő harcolja meg értük csatáikat.

Mózes nem kérte és nem hitte, hogy Isten legyőzi ellenségeiket, miközben Izráel tétlen marad. Hanem összes seregét felsorakoztatta olyan jól felkészülten, amennyire lehetőségük volt rá, kivezényelte őket, majd az ügyet Isten elé vitte imában. Mózes a hegyen könyörgött Istenhez, míg Józsué és bátor követői alatt megtettek mindent, ami tőlük telt, hogy feltartóztassák és elűzzék Izráel és Isten ellenségeit.

Igen hatékony az ima, amely hívó, buzgó, őszinte szívből fakad. Isten nem mindig úgy felel az imánkra, ahogyan mi elvárnánk, hiszen lehet, hogy nem azt kérjük, ami a legáldásosabb lenne számunkra – de végtelen szeretetével és bölcsességével azt adja meg, amire a legnagyobb szükségünk van. Boldog az igehirdető, aki mellett ott áll egy hűséges Áron és Húr, hogy erősítsék kezét, amikor elfárad, akik imával és hittel támogatják őt. Az ilyen támogatás hatalmas segítség Krisztus szolgája tevékenységében, s gyakran odahat, hogy az igazság ügye dicsőségesen diadalmaskodjék.” (*Bizonyágtételek IV.*, 531. o.)

**„Megtért azért Mózes az Úrhoz,
és mondta: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt
követett el, mert aranyból csinált
magának isteneket. De most bocsásd meg
bűnüket, ha pedig nem, törölj ki engem
a te könyvedből, amelyet írtál. És mondta
az Úr Mózesnek: Aki vétkezett ellenem,
azt törölöm ki az én könyvemből.”**

(2Móz 32,31–33)

„Mózes imájában a mennyei könyvekre irányítja figyelmünket: ezekbe minden ember neve be van írva, jó és rossz cselekedeteivel együtt. Az élet könyve mindazok nevét tartalmazza, akik valaha Isten szolgálatába léptek.

Ha valaki közülük elfordul Istentől, és makacs kitartással megmarad a bűn szolgálatában, az végül annyira megkeményedik bűnében, hogy ellenszegül a Szentlélek befolyásának. Nevét az ítéletben kitörlik az élet könyvéből és átadják őt a pusztulásnak. Mózes megértette, milyen borzalmas sorsa lenne a bűnösnek. Ha azonban az Úr mégis elvetné Izrael népét, akkor Mózes azt kívánta, hogy Isten az ő nevét is törölje ki az élet könyvéből Izrael gyermekeinek nevével együtt. Nem tudta volna végignézni, hogy Isten ítélete azokra sújt le, akiket ugyanaz az Isten olyan kegyelmesen megszabadított.

Mózes közbenjárása Izrael érdekében jelképezi Krisztus közbenjárását a bűnös emberért. Az Úr azonban nem engedte meg Mózesnek, hogy elhordozza a vétkes bűnét, amiképpen Krisztus tette: »Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből« – mondta szolgájának, népe vezetőjének (2Móz 32,33).” (*Patriárkák és próféták*, 326. o.)

**„Ha a te orcád nem jár velünk,
ne vigyél ki minket innen.”**

(2Móz 33,15)

„Mózes Isten lábához vetette magát és minden terhét is, teljesen és tartózkodás nélkül kiöntötte előtte lelkét. Az Úr nem dorgálta meg szolgáját, hanem lehajolt, hogy úgy hallgassa kéréseit.” (*Bizonyágtételek IV.*, 531. o.)

„Mózes mélyen átérezte, milyen méltatlan és alkalmatlan a roppant feladatra, amelyre Isten elhívta. Komolyan kérlelte az Urat, hogy legyen mindenkor vele. De úgy érezte, nem állhat meg itt. Sokat kapott, mégis vágyott rá, hogy közelebb legyen Istenhez, erősebb biztosítékot nyerjen az Úr jelenlétéről... Mózes őszinte és buzgó könyörgésére válasz érkezett: »Megteszem azt is, amit kértél, mivel kegyelmet találtál színem előtt, és név szerint ismerlek téged.« Ez az élmény, és mindenekfelett a

biztosíték, hogy Isten hallani fogja könyörgését és az Úr jelenléte kíséri őt, többet ért Mózesnek a vezéri tisztség betöltésénél, Egyiptom műveltségénél vagy a haditudományban elért minden sikerénél. Semmiféle földi hatalom, tudás vagy szakképzettség nem tudja betölteni Isten jelenlétének helyét.

Mózes történetében megláthatjuk, hogy az ember Istennel milyen közvetlen közösség előjogának örvendezhet.” (*Bizonyságtételek* IV., 532–533. o.)

„És meghallgatott az Úr engem ezúttal is.”

(5Móz 9,19; 10,10)

NOVEMBER 28., KEDD

Illés – I.

„Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű, és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, s nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig.”

(Jak 5,17)

„Izráelben napról napra csökkent az istenfélelem. Egyre gyakoribbá váltak az elvakult bálványimádás istenkáromló megnyilatkozásai, és senki sem akadt, aki kockáztatta volna az életét azzal, hogy síkra száll az uralkodó istentelen bálványimádása ellen. Mindenfelé csak a Baál oltárait és ezeken a napnak, holdnak és csillagoknak áldozó Baál-papokat lehetett látni. Templomokat és lugasokat szenteltek fel, amelyekbe emberek alkotásait helyezték imádat tárgyául. Az áldások, amelyeket Isten árasztott az izraelitákra, nem váltottak ki belőlük hálát az Adományozó iránt. A menny összes ajándékát, az élő vizek folyamait, a csörgedező patakokat, a gyengéd harmatot, a földet felüdítő záporokat, melyektől bőségesen termett a föld, mindezt bálványisteneiknek tulajdonították...

Illés hűséges lelkét szomorúság uralta. Az események felháborították. Látta, hogy Izráel félelmetes hitehagyásba merült. Nagyon megviselte becsületes lelkét, amikor azt kellett látnia, hogy a hűtlenség és hitehagyás milyen gyorsan elválasztotta Izráel gyermekeit Istentől. A nép túlnyomó része elfeledkezett azokról a hatalmas csodákról, melyeket Isten tett

értük. Illés könyörgött, hogy Isten mentse meg népét. Imádkozott, hogy az Úr ne vesse el teljesen vétkező népét, hanem ha kell, akár büntetések által is készítse bűnbánatra. Ne hagyja, hogy még jobban elmerüljenek a bűnben, ne kényszerítsék az Urat, hogy elpusztítsa a nemzetet. Illés az Úr elé ment lelke gyötrelmével, s könyörgött, hogy mentse meg népét, ha kell, akár csapásokkal is. Könyörögve kérte Istent, vonja meg hálátlan népétől a harmatot és az esőt, a menny kincseit, hogy a hitehagyott Izráel hiába könyörögjön bálványaihoz, arany-, ezüst- és kőszobraihoz, a naphoz, holdhoz és csillagokhoz, hogy azok öntözzék és tegyék termékenyvé a földet.

Az Úr tudára adta Illésnek, hogy meghallgatta imáját, visszatartja népétől a harmatot és az esőt mindaddig, amíg bűnbánattal meg nem térnek Őhöz.” (*Bizonyságtételek* III., 263., 273. o.)

„Az aszály és éhínség hosszú éveit Illés buzgón imádkozott azért, hogy Izráel népe megtérjen a bálványimádásból és ragaszkodjon Istenhez. A próféta türelmesen várt, amíg az Úr keze súlyosan ránehezedett a csapás sújtotta országra. Szíve összeszorult a fájdalomtól, amikor mindenütt szenvedést és a nyomort látott. Azt kívánta, bárcsak gyors reformációt tudna indítani. Isten azonban maga vitte véghez tervét, szolgálja pedig nem tehetett mást, csak imádkozott tovább hittel, és várta, amíg eljön a határozott cselekvés ideje.” (*Próféták és királyok*, Szigorú dorgálás c. fej.)

„És lőn sok idő múltán, a harmadik esztendőben az Úr beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére.”

(1Kir 18,1)

„Amikor eljött az esteli áldozás ideje, odalépett Illés próféta, és mondta: Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem. Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívüket! Akkor alászállt az Úr tüze, és megemésztette az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, amely az árokban volt. Amikor ezt látta az egész sokaság, arcra borult, és mondta: Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!”

(1Kir 18,36–39)

„Illés emlékeztette a népet a hosszú ideje tartó hitehagyásra, amely felkeltette Jahve haragját. Felszólította őket, hogy alázzák meg szívüket, és térjenek atyáik Istenéhez, hogy az átok eltávozzék Izráel földjéről. Majd a láthatatlan Isten előtt tisztelettel meghajolva, ég felé emelt kézzel egyszerű imát mondott.

A Baál-papok kora reggeltől késő délutánig sikoltoztak, tajtékoztak és ugráltak. Amikor Illés imádkozott, nem visszhangzott értelmetlen sikoltozás a Kármel magaslatán. Úgy imádkozott, mint aki tudja, hogy Jahve ott van, látja, ami történik, és hallja könyörgését. Baál prófétái vadul, összefüggéstelenül imádkoztak – Illés egyszerűen és buzgón. Kérte Istent, mutassa meg a Baál feletti hatalmát, hogy Izráel a Teremtőhöz térjen!...

Alighogy befejezte imáját, az égből lángok – mint fényes villámok – szálltak alá az oltár-

ra. Elhamvasztották az áldozatot, és felnyalták a vizet az árokból. Még az oltár köveit is megemésztették.” (Próféták és királyok, A Kármel c. fej.)

„Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása hallatszík. És felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, leborult a földre, és orcáját a két térde közé tette.”

(1Kir 18,41–42)

„Nem az eső előjelei alapján mondta Illés olyan biztosan Akhábnak, hogy készüljön fel az esőre. A próféta nem látott semmiféle felhőt az égen, nem hallott mennydörgést sem. Csupán azt mondta, amire erős hite nyomán az Úr Lelke készítette. Egész nap rendíthetetlenül hajtotta végre Isten akaratát, és tanúsította, hogy fenntartás nélkül hisz Isten jövődöléseiben. Tudta, hogy most – miután megtett minden tőle telhetőt – a menny gazdagon árasztja majd az előre jelzett áldásokat. Az az Isten, aki a szárazságot küldte, bő esőt ígért az igaz tettek jutalmaként. Illés most várt a megígért záporra. Alázatosan »arcát a térdei közé hajtotta«, s közbenjárt Istennél a bűnbánó Izráelért.” (Próféták és királyok, Jezréeltől a Hórebicig c. fej.)

„Fontos tanulságokat vonhatunk le Illés tapasztalatából. Amikor a Kármel hegyén esőért imádkozott, az Úr próbára tette hitét. Ő azonban állhatatosan megismételte kérését. Hét-szer imádkozott buzgón, s még mindig nem látszott jel, hogy kérése meghallgatásra talált volna. Mégis erős hittel ismételte kérését a kegyelem trónja előtt. Ha a hatodik alkalommal csüggedten feladta volna, imája nem talál meghallgatásra. Illés azonban kitartott, míg a válasz megérkezett.

Olyan Istenünk van, akinek füle nincs zárva kéréseink előtt. S ha próbára tesszük szavát,

az Úr tiszteletben fogja tartani hitünket. Azt akarja, hogy összes célunk az Ő céljával fonódjon össze. Akkor kockázat nélkül meg tud áldani minket, mivel nem magunknak tulajdonítjuk a dicsőséget az áldás elnyerésekor, hanem Istennek adózunk dicsérettel. Isten nem mindig felel az imánkra, amikor első ízben hívjuk Őt, hiszen ha ezt tenné, akkor biztosra vennénk, hogy jogot formálhatunk a ránk árasztott összes áldásra. Szívünk megvizsgálása helyett – hogy melengetünk-e gonoszságot, vagy bűnbe merültünk-e – hanyagul megfelekeznenk arról, hogy Istentől függünk és az Ő segítségére van szükségünk. Illés megalázta magát, míg olyan lelkiállapotba jutott, hogy többé nem tulajdonította volna önmagának a dicsőséget. Az Úr ezzel a feltétellel hallgatja meg imánkat...

A szolga figyelt, Illés imádkozott. A szolga hatszor tért vissza, hatszor mondta, hogy nem látszik semmi, nincs felhő, nincs jele esőnek. A próféta mégsem adta fel csüggedten. Végigtekintett életén, hol mulasztotta el Isten tiszteletét, bevallotta bűneit, így gyötörte lelkét Isten előtt, miközben figyelt valamilyen jelre, amely azt mutatná, hogy imája meghallgatásra talált. Amint Illés a szívét vizsgálta, egyre kevesebbnek és kevesebbnek látta önmagát mind saját maga előtt, mind Isten szemében. Megértette, hogy ő semmi, Isten pedig a minden. Amikor elérte azt a pontot, amikor saját személyét már semminek tartotta, s egyedül Isten erejébe és igazságosságába, a Megváltóba kapaszkodott, a válasz megérkezett. A szolga előállt így szólt: Íme egy kicsinyke felhő jelent meg a tenger felől, tenyérnyi nagyságú.” (A Te Igéd igazság, 53. o.)

„Isten azért használhatta fel Illést Izráel történetének ezekben a válsággal terhes óráiban, mert nagy hite volt: miközben imádkozott, hitével megragadta a menny ígéreteit, és rendíthetetlenül esedezett, amíg Isten válaszolt a könyörgésére. Nem várt addig, míg minden

bizonyította, hogy Isten meghallgatta. A menny pártfogásának legkisebb jelére is kész volt mindent vállalni.

Amit Isten segítségével Illés meg tudott tenni, azt mindenki megteheti abban a szolgálatban, amelyet Isten művében kapott...

Ilyen hitre van szükség ma a világon. Hitre, amely belekapaszkodik Isten Igéjének ígéreteibe, és nem tágít, amíg a menny meg nem hallgatja. Ez a hit szorosán összekapcsol Istennel, és erőt ad, hogy megbirkózzunk a sötétség hatalmaival...

A hit az eredményes ima elengedhetetlen feltétele... Jákób kitartó hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával mondhatjuk el kéréseinket az Atyának, igényelve mindazt, amit megígért. Trónja méltósága múlik szava teljesedésén.

A Kármel körül már sűrűsödtek az éjszaka árnyai, amikor Akháb lefelé indult a hegyről.” (Próféták és királyok, Jezréeltől a Hórebig c. fej.)

„És lőn azonközben, hogy besötétedett az ég a fellegektől és a széltől, s nagy eső lett. Akháb pedig szekérre ült és elment Jezréelbe. És lőn az Úr keze Illésen, s felövezvén derekát, Akháb előtt futott el Jezréel felé.”

(1Kir 18,45–46)

„A Kármel körül már sűrűsödtek az éjszaka árnyai, amikor Akháb lefelé indult a hegyről. Amint a sötétben, az átláthatatlan esőben a királyi város felé tartott, nem látta az utat maga előtt. Illés Isten prófétájaként ezen a napon megszégyenítette Akhábót alattvalói előtt, és megölte bálványimádó papjait, de elismerte őt Izráel királyának. Hódolata jeléül az Istentől kapott erővel a királyi hintó előtt futott. Mutatta az utat a királynak egészen a város kapujáig.

Az az előzékeny magatartás, amelyet Isten követe tanúsított a gonosz király iránt, tanítást rejt magában mindazok számára, akik Isten szolgálainak vallva magukat, nagyra értékelik

saját személyüket. Sokat kell tanulniuk Illés példájából. Szavára az ég három évig visszatar- totta kincseit a földtől. Isten különlegesen megtisztelte, amikor a Kármelen imájára tűz lobbant az égből, és elhamvasztotta az áldozat- tot. Keze végrehajtotta Isten ítéletét, amikor

megölte a bálványozó papokat. Amikor esőért könyörgött, imája meghallgatásra talált. Még- is, a szemmel látható diadal után, amellyel Isten Illés nyilvános szolgálatát megtisztelte, kész volt ellátni a szolgálta feladatát.” (Próféták és királyok, Jezréeltől a Hóreb-ig c. fej.)

NOVEMBER 29., SZERDA

Illés – II.

**„Ő pedig elment a pusztába egy nap-
járó földre,
és elmenvén leült egy fenyőfa alá,
könyörgött, hogy hadd haljon meg, és mondta:
Elég! Most, óh Uram, vedd el az én lelkemet,
mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!”**
(1Kir 19,4)

„Azon az éjszakán hírnök zavarta fel álmából az elcsigázott prófétát. Átadta neki Jézabel üzenetét: „Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint ahogy te cselekedtél azok életével mind egyig.” (1Kir 19,2)

Azt gondolná az ember, hogy miután Illés olyan rettenthetetlenül bátor volt és olyan tökéletesen győzött királyon, papokon és népen, többé már nem vehet erőt rajta a csüggedés, és senki nem tudja őt megfélemlíteni. De ő, aki Isten szerető gondoskodásának sok bizonyágát tapasztalta, nem volt mentes az emberi gyengeségektől, és ebben a sötét órában hite és bátorsága elhagyta. Rémul- ten rezzen fel szendergéséből. Szakadt az eső. Mindenütt sötét volt, és Illés elfelejtve, hogy három évvel ezelőtt Isten olyan helyre vezette, ahol menedéket talált Jézabel gyűlölete és Akháb kutakodása elől, most megfutamodott, hogy mentse az életét... elment a pusztába, egy nap- járó földre.

Illés sokat várt a Kármelen végrehajtott csodatól. Azt remélte, Isten hatalmának e megmutatkozása után Jézabelnek nem lesz többé

befolyása Akhábra, és egész Izráelben gyors reformáció megy végbe... A visszahatást, ami gyakran jár a nagy hit és fényes eredmények nyomában, Illés is nagyon megérezte. Attól félt, hogy nem lesz tartós a Kármelen elkezdődött reformáció, és erőt vett rajta a csüggedés. Korábban a Piszga csúcsáig emelkedett, most pedig lent volt a völgyben. Amíg a Mindenható befolyása alatt volt, kiállta a hit legkeményebb próbáját. Most pedig, amikor elcsüggedt, elengedte Isten kezét. Jézabel fenyegetése csengett a fülében, és úgy látszott, Sátán még mindig diadalmaskodik a gonosz asszony ármánykodása által. Illés... Istent elfelejtve menekült. Addig ment, amíg a kietlen pusztában találta magát, egyedül. Teljesen kimerülve ült le egy fenyőfa alá pihenni. Amint ott ült, kérte Istent, hadd haljon meg. A keserű csalódástól összetört és minden lakott helytől messzire vetődött menekülő nem akart többé emberek szemébe nézni. Végül teljesen kimerülve aludt el.

Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába keríti a csüggedés. Amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz hinni, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek, amikor annyira gyötörnek a bajok, hogy inkább kívánjuk a halált, mint az életet. Ilyenkor engedik el sokan Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna lelki szemünk, és fel- fognánk Isten intézkedéseit, megmentésün- kön fáradozó angyalokat látnánk, akik igye- keznek lábunkat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezni. Akkor új hit, új élet ébredne bennünk...

Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és észszerűtlen dolog. Isten képes és kész „teljesebben” adni szolgálóinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket. Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jönnek látja – ha szolgálói hitét már eléggé megpróbálta.

Van biztos orvosság a csüggedteknek: a hit, az ima és a munka. A hit és a tevékenység napról napra növekvő biztonságérzetet és megelégedést ad. Kísért-e az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj! Akkor sem, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen. Ne félj attól, hogy ígéretét nem váltja be! Ő az örök igazság. Soha nem változtatja meg szövetségét, amelyet az Őt szeretőkkal kötött. Szükségletük szerinti erőt ad szolgálóinak. Pál apostol tanúsította: »És ezt mondta nekem: Elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által végeztek el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért, mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.« (2Kor 12,9–10)” (*Próféták és királyok*, Jezréeltől a Hórebig c. fej.)

„Amikor Illés fülébe jutott Jézabel üzenete, egyszeriben kitörlődött elméjéből, hogy az Úr még mindig ugyanaz a mindenható és szánakozó Isten, mint akkor volt, amikor azért könyörgött hozzá, hogy tűz szálljon alá az égből, s a tűz tényleg alászállt, majd esőért, és tényleg esni kezdett. Isten megadott neki mindent, Illés

most mégis menekül, távol az emberek hajlékaitól. Nem akar többet emberrel találkozni...

Akik nem viselnek súlyos felelősségeket, vagy nincsenek hozzászokva, hogy mélyen érezzenek, azok nem érthetik meg Illés érzéseit, nem viseltetnek azzal a gyengéd együttérzéssel iránta, amelyet megérdemel. De Isten ismeri és látja a szív fájalmát, gyötrelmét a kísértés és a kíméletlen tusa idején. Hogyan tekintett Isten szenvedő szolgálójára? Elhagyta talán őt, mert kétségbeesett és csüggedés kerítette hatalmába? Ó, dehogy!... Illés hite meggyengült és félelem szállta meg. Isten szeme azonban ekkor is szolgálóján nyugodott. Amikor Illés szíve összetört, és Istentől, embertől elhagyatottnak érezte magát, Isten ugyanúgy szerette őt, mint amikor imájára tűz szállt alá az égből, fénnel árasztva el a Kármel hegyét... Isten megérti gyengeségeinket. Akkor is együttérez és szeret, amikor az emberek szíve kemény, mint a kovakő.” (*Bizonyságtételek* III., 290–293. o.)

„Ha lelkileg erős emberek elcsüggednek és elkeserednek a mérhetetlenül szorongató próbák között, ha néha semmi vonzót nem látnak az életben, amiért érdemes volna ragaszkodni hozzá – nincs ebben semmi különös vagy új. Gondoljunk arra, hogy egy próféta – a legnagyobbak közül – életét féltve futott egy felbőszült asszony dühe elől. A hosszú gyaloglástól megviselt, fáradt menekült, akinek lelkét keserű csalódás törte össze, azt kérte: hadd haljon meg. De amikor reményét elvesztve úgy látta, hogy munkáját kudarc fenyegeti, akkor tanulta meg életének legértékesebb leckéjét. Abban az órában, amikor a leggyengébb volt, megtanulta, hogy szükséges és lehetséges Istenben bízni a legfélelmetesebb körülmények között is...

Amikor az ember a leggyengébb, akkor kísérti Sátán a leghevesebben... Így volt ez Illéssel is. Ő, aki az aszály és éhínség éveiben megőrizte Jahvéba vetett hitét, bátran állt Akháb előtt, és a próba napján végig ott állt az igaz Isten tanújaként az egész Izráel előtt, kime-

rülségének egyik pillanatában engedte, hogy a halálfélelem legyőzze hitét.

Így van ez ma is. Sátán akkor próbálja megrendíteni Isten iránti bizalmunkat, amikor küzdünk a kétellyel, amikor a körülmények kétségekkel töltenek el, amikor nyomor vagy bánat gyötör minket. Ilyenkor felsorakoztatja előttünk botlásainkat, és Istennel szembeni bizalmatlanságra, szeretetének megkérdőjelezésére kísért. Azt reméli, hogy elcsüggedve elengedjük Isten kezét... A csüggedés megrendítheti a leghevesebb hitű és legerősebb akaratú embert is. De Isten megérti, és ilyenkor is szánja és szereti. Olvas szívében, ismeri indítékait és szándékait.

Türelmesen várni és bízni, amikor minden sötétnek látszik – ez az a lecke, amit Isten műve vezetőinek meg kell tanulniuk. A menny nem hagyja cserben őket a viszontagságos órában. Látszólag nincs tehetetlenebb annál a léleknél, aki semmiségét érezve teljesen Istenre hagyatkozik – a valóságban mégis legyőzhetetlen.

Nemcsak nagy felelősséget hordozó emberek tanulhatják meg Illés tapasztalatából, hogyan kell bízni Istenben a próba idején. Aki Illés erőssége volt, hatalmas ahhoz, hogy támasza legyen minden küzdő gyermekének, bármilyen gyenge is. Isten mindenkitől hűséget vár el, és mindenkinek a szükségletéhez mértén ad erőt. Önmagában erőtlén az ember, de Isten erejével le tudja győzni a bűnt, és győzelemre segíthet másokat is. Sátán soha nem juthat fölénybe

azzal az emberrel szemben, aki Isten oltalmába menekül. »Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő!« (Ésa 45,24)

Keresztény Testvérem! Sátán ismeri gyengeségedet. Ezért kapaszkodj Jézusba! Ha megmaradsz Isten szeretetében, kiállhatsz minden próbát. Csak Krisztus igaz volta adhat erőt a világon végigsöprő gonoszság áradatának viszszaosztására. Cselekedj mindent hittel! A hit könnyít minden terhen, csökkenti a fáradtságot. A jelenleg titokzatosnak tűnő intézkedéseket megértheted, ha szüntelenül bízol Istenben. Járj hittel azon az úton, amelyet Isten mutat! A próbák jönni fognak, de csak menj előre! Ez erősíti hitedet és alkalmassá tesz a szolgálatra. Isten nemcsak azért íratta meg a szent történelmet, hogy csodálattal olvassuk, hanem hogy az a hit, amely Isten szolgálóiban régen munkálkodott, bennünk is munkálkodjék. Az Úr ma is ugyanilyen látható módon tud megnyilatkozni ott, ahol hittel áthatott emberekre talál, akik közvetítik erejét.

Nekünk is szól az ige, amelyet az Úr Péternek mondott: „Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.” (Lk 22,31–32) Krisztus soha nem hagyja cserben azokat, akikért meghalt. Mi elhagyhatjuk Őt, és legyőzhet a kísértés – de Ő soha nem fordul el attól, akiért saját életével fizette meg a váltságdíjat.” (Proféták és királyok, „Mit csinálsz itt Illés?” c. fej.)

NOVEMBER 30., CSÜTÖRTÖK

Dániel

„Dániel... háromszor napjában térdeire esett, könyörgött és dicséretet tett az ő Istene előtt.”

(Dn 6,10)

„És monda nékik a király: Álmodtál, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmodat.”

(Dn 2,3)

„Ekkor Dániel hazament, és elmondta e dolgot... a társainak: Hogy kérjenek az eget Istenétől irgalmasságot e titok végett, hogy el ne vesszenek Dániel és társai a többi babiloni bölcsekkel együtt.”

(Dn 2,17–18)

„Közösen kérték bölcsességet a világosság és ismeret Forrásától. Hitüket megacélozta a tudat, hogy Isten helyezte őket oda, ahol vannak,

az Ő munkáját végzik, és a rájuk bízott feladatokban helytállnak. A tanácsstalanság és veszély idején tőle kértek eligazítást és oltalmat, s mindig tapasztalták segítségét. Töredelmes szívvel újólágt átadták magukat a föld Bírójának, és könyörögtek szabadításáért e rendkívüli helyzetben. Nem hiába esedeztek. Az az Isten, akit tiszteltek, most megtisztelte őket. Isten Lelke megnyugodott rajtuk. Éjszakai látomásban kinyilatkoztatta Dánielnek a király álmát és annak értelmét. Dániel első dolga volt, hogy megköszönje Istennek a kapott kinyilatkoztatást.” (*Próféták és királyok*, Nabukodonozor álma c. fej.)

„Áldotta akkor Dániel az egek Istenét. Szólt Dániel, és mondta: Áldott legyen az Isten neve örökkön örökké: mert övé a bölcsesség és az erő... Néked adok hálát, atyáimnak Istene, és dicsérlek téged, hogy bölcsességet és erőt adott nekem, és most megjelentetted, amit kértünk tőled.”

(Dn 2,19–23)

„Dániel és társai hálaadó imaórát tartottak, és az egész menny együtt dicsőítette velük Istent.” (*Ifjúságnevelő*, 1898. nov. 24.)

„Dánielt betöltötte Jézus Krisztus lelkülete, és kérte a királyt, hogy ne pusztítsák el a babiloni bölcseket. Krisztus követői nem rendelkeznek Sátán tulajdonságaival, számukra nem jelent élvezetet bántani vagy kínozni Isten teremtményeit... Isten átformáló kegyelme megmutatkozott szolgájának, Dánielnek az életében. A legőszintébben könyörgött a király előtt a bölcsék életéért – azokért az emberekért, akik később titokban aljas összeesküvést szöttek ellene, és kieszelték egy tervet Dániel életének elvesztésére.” (Levél 1894-ből)

„Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók, fejedelmek, tanácsosok és kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és erős tilalom adassék,

hogy ha valaki harminc napig kér valamit valamely istentől vagy embertől, tekízüled, oh király, vettessék az oroszlánok vermébe.

Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, bement a házába, felső termének ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, s háromszor napjában térdre esett, könyörgött és dicséretet tett Isten előtt, amiként azelőtt cselekedett.”

(Dn 6,7–10)

„A próféta ellenségei Dániel szilárd elvhűségére építve számítottak tervük sikerére. Nem is tévedtek Dániel jellemének megítélésében. Dániel rögtön felismerte a rendelet mögött húzódó gonosz szándékot, de nem változtatta meg életmódját. Miért is hagyná abba az imát éppen most, amikor a legnagyobb szüksége van rá? Inkább életéről mond le, mintsem az Isten segítségébe vetett reménységéről! Nyugodtan ellátta a tisztartók irányításával járó feladatait. Az imádkozás órájában pedig szobájába ment, és szokása szerint, Jeruzsálem felé kitárt ablakkal, könyörgött a menny Istenéhez. Nem próbálta eltitkolni tettét. Jóllehet teljesen tudatában volt Isten iránti hűsége következményének, de nem ingadozott. Azok előtt, akik az elvesztését forralták, még a látszatát is kerülte annak, hogy a mennyel való kapcsolata megszakadt. Dániel engedelmességet mindig, amikor a királynak joga volt parancsolni, de sem a király, sem rendelete nem téríthette el a királyok Királya iránti hűségétől...”

Isten nem akadályozta meg Dániel ellenségeit abban, hogy a prófétát az oroszlánok vermébe dobják. Megengedte, hogy a gonosz angyalok és gonosz emberek ilyen messzire jussanak szándékuk végrehajtásában. Így tudta szolgája szabadulását szembetűnőbbé, az igazság és igaz élet ellenségeinek kudarcát pedig teljesebbé tenni. »Az emberek haragja megdicsőít téged.« (Zsolt 76,11)

Ennek az egy embernek a bátorsága által, aki inkább az igazságot választotta, mint a megal-

kuvást, Sátán vereséget szenvedett, Isten neve pedig felmagasztosult és megdicsőült...

Dániel szabadulásának történetéből megtanulhatjuk, hogy Isten gyermekeinek a próbában és a fájdalomban pontosan úgy kell viselkedniük, mint amikor a jövő ragyogó kilátásokkal kecsegteti őket, és környezetük a lehető legkívánatosabb. Dániel az oroszlánok vermében ugyanaz volt, mint aki első miniszterként és a magasságos Isten prófétájaként állt a király előtt. Az az ember, akinek szíve Istenre támaszkodik, ugyanolyan a legsúlyosabb próbában is, mint a jó sorsban, amikor Istentől fény, az emberektől pedig jóakarát sugárzik reá. A hit felfogja a láthatatlant, és megragadja az örök valóságokat.

A menny nagyon közel van azokhoz, akik szenvednek az igazságért. Krisztus azonosítja érdekeit hűséges népe érdekeivel. Szünet szeptjei személyében, és aki választott gyermekeit bántja, Őt sérti meg. Közel van az a hatalom, amely megszabadít fizikai bajtól és gyötrelmetől, s hogy a nagyobb véstől is megmenthessen, lehetővé teszi szolgálja számára, hogy minden körülmények között becsületes maradjon, és Isten kegyelme által diadalmaskodjék.” (*Próféták és királyok, Az oroszlánok vermében c. fej*)

„Dániel története, ha mindent megírtak volna, olyan fejezeteket nyitna meg előttünk, melyek bemutatnák a kísértéseket, amelyekkel szembe kellett szállnia, a gúnyt, irigységet, gyűlölködést, amit el kellett viselnie. Dániel megtanult uralkodni a nehézségeken. Nem a maga erejében bízott, hanem egész lelkét és minden nehézségét feltárta mennyei Atyja előtt, s hitte, hogy Isten hallja őt. Megnyugvásban és áldásban is részesült, fölébe emelkedett a gúnyolódásnak. Így lesz ez minden győzővel. Dániel nyugodt és derűs gondolkodást sajátított el, mert megtapasztalta, hogy Isten a barátja és segítője. A rá váró fárasztó kötelességek könnyűvé váltak, mivel Isten világosságát és szeretetét elegyítette munkájába. »Az Úr-

nak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.« (Zsolt 25,10)” (*Ifjúsági nevelő, 1886. augusztus 25.*)

„A Krisztussal szoros kapcsolatban élő embereket az Úr a bizalom tisztségeibe emeli. A szolgát, aki a tőle telhető legjobbat teszi uráért, bizalmas közelségbe engedi magához az, akinek örömmel teljesíti parancsát. A kötelességek hűséges teljesítéskor eggyé válhatunk Krisztussal. Mert akik engedelmeskednek Isten parancsainak, szabadon szólhatnak hozzá. Aki a legbizalmasabban beszél isteni vezetőjével, annak van a legmagasabb fogalma az Úr nagyságáról, és az a legengedelmesebb a parancsai iránt is.” (82. kézirat, 1900)

„Csak a kis dolgokban mutatott hűséggel szoktathatjuk hozzá magunkat, hogy becsületesek legyünk nagyobb kötelezettségeinkben is. Isten kapcsolatba hozta Dánielt és társait Babilon vezetőivel, hogy e pogányok megismerhessék az igaz vallás elveit. Dánielnek be kellett mutatnia Isten jellemét egy bálványimádó nemzetnek. Mi tette Dánielt alkalmassá ilyen bizalomra és megtiszteltetésre? Az apróbb dolgokban tanúsított becsületessége meghatározta egész életét. Megdicsőítette Istent a legkisebb feladatokban, és az Úr együttműködött vele...

Miként Isten elhívta Dánielt, hogy bizonyosságot tegyen róla Babilonban, úgy hív el minket is tanúinak ma a világban. Azt akarja, hogy mind az élet legkisebb dolgaiban, mind a legnagyobbakban megismertessük országának elveit az emberekkel.” (*Krisztus példázatai, 356–357. o.*)

„A könyörületes Megváltó ma is él, és ma is éppúgy kész meghallgatni a hitből fakadó imát, mint amikor az emberek között járt. A természetes együttműködik a természetfeletti-vel. Isten tervét képezi az is, hogy a hittal elmondott imánkra válaszként megadja azt, amit kérés nélkül nem árasztott volna ránk.” (*A nagy küzdelem, 525. o.*)

DECEMBER 1., PÉNTEK

Sidrák, Misák, Abednegó – a három héber ifjú

„Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk,
ki tud minket szabadítani az égő, tüzes
kemencéből, és a te kezedből is, oh király,
kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen
tudtodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek
nem szolgálunk, és az arany állóképet,
amelyet felállítottál, nem imádjuk.”

(Dn 3,17–18)

„Izrael fiai között, akiket a hetvenéves fogság kezdetén fogolyként vittek Babilonba, voltak Krisztusban hívő hazafiak, olyanok, akik sziklaszilárdan ragaszkodtak elveikhez, akiket nem rontott meg az önzés, hanem készek voltak Isten megdicsőítésére. Nekik fogságuk földjén kellett véghez vinniük Isten szándékát, hogy a pogány népek is részesüljenek a Jahve megismeréséből fakadó áldásokban. Isten képviselői voltak. Nem alkudhattak meg a bálványimádással. Az élő Isten imádoiként vallott hitüket és nevüket nagy megtiszteltetésként hordozták. Jólétben és viszontagságok között megdicsőítették Istent... Dániel és három társa is azok között volt, akik megőrizték Isten iránti hűségüket. Különösen szép példát mutattak arra, hogy mivé válhat az az ember, aki szövetségre lép a bölcsesség és hatalom Istenével... Erős kísértések környékeztek őket az erkölcstelen és fényűző királyi udvarban, de ezek az ifjak romlatlanok maradtak. Semmilyen hatalom és semmilyen befolyás nem tudta őket eltéríteni azoktól az elvektől, amelyeket kora ifjúságukban Isten Igéjéből és műveiből megtanultak.” (Próféták és királyok, A babiloni királyi udvarban c. fej.)

„Az alapelveiktől való egyetlen eltávolodás eltompította volna az igazság iránti érzéküket és a bűntől való irtózásukat.” (Megszentelt élet, Dániel és társai példaadása c. fej.)

„A Bölcsesség Forrásával léptek kapcsolatba, és Isten ismeretét tették művelődésük alapjává. Hittel könyörögtek bölcsességért, és imájuknak megfelelően éltek. Úgy éltek, hogy Isten megáldhatta őket... Maga Isten volt a tanárunk. Szüntelenül imádkoztak, lelkiismeretesen tanultak, kapcsolatban voltak a Láthatatlannal – Istennel jártak, mint Énok...

Ezek a derék héber ifjak hozzánk hasonló természetű emberek voltak, de a babiloni udvar csábító hatásai ellenére szilárdan álltak, mert végtelen erőre támaszkodtak. Bennük a pogány nép Isten jóságát, áldásait és Krisztus szeretetét szemlélhette. Életük példát mutat arra, miként diadalmaskodik az elv a kísértésen, a tisztaság a romlottságon, az imádságos élet és hűség a hitetlenségen és a bálványimádáson.” (Próféták és királyok, A babiloni királyi udvarban c. fej.)

„Nabukodonozor gazdag kincstárából egy nagy aranyszobrot csináltatott, hasonlót ahhoz, amelyet álmában látott... Kiment a rendelet, hogy a felavatás napján azzal mutassa meg mindenki a babiloni hatalom iránti példátlan hűségét, hogy meghajol a szobor előtt...

A kitűzött nap elérkezett, és Dura mezején hatalmas tömeg gyűlt össze, különböző nyelvű népek és nemzetek tagjai. Amikor megszólalt a zene, a király parancsának megfelelően leborultak, és hódoltak az aranyszobor előtt... Nem mindenki hajtott térdet az emberi hatalom bálványkultuszának jelképe előtt. A térdező tömegben volt három ember, akik szilárdan elhatározták: nem gyalázzák meg a menny Istent. Istenük a királyok Királya és uraknak Ura. Senki más előtt nem hajolnak meg.

A diadalittas Nabukodonozornak hírül adták, hogy alattvalói között vannak olyanok, akik merészelték áthágni parancsát. A bölcsek közül egyesek, akik irigyelték a Dániel becsületes társait ért megtiszteltetést, most jelentették a királynak kívánsága felháborító semmibe vételét... A király maga elé rendelte a három

héber férfiút. Megpróbálta őket fenyegetéssel rávenni, hogy tartsanak a tömeggel. A tüzes kemencére mutatva emlékeztette őket a rájuk váró büntetésre, ha továbbra sem hajlandók engedelmessé válni akarátának. A héber ifjak azonban tántoríthatatlanul tettek bizonyosságot a menny Istene iránti hűségükről és szabadító hatalmába vetett hitükről. A szobor előtti meghajlást mindenki imádásként értelmezte. Ilyen hódolattal csakis Istennek adózhatnak...

A király hiába fenyegetőzött, nem tudta elteríteni őket a világegyetem Ura iránti hűségüktől. Atyáik történetéből megtanulták, hogy az Istennel szembeni engedetlenség következménye gyalázat, csapás és halál, s az istenfélelem a bölcsesség kezdete, minden igazi boldogság alapja. A tüzes kemencét nyugodtan nézve így szóltak: »A mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.«

»Erre ezek a férfiak alsóruhástul, köntösöstül, palástostul és egyéb öltönyöstül megköztöttek, és az égő, tüzes kemencébe vettek.« (Dn 3,21)

Az Úr azonban nem feledkezett el övéiről. Amikor tanúit bevetették a kemencébe, a Megváltó személyesen jelent meg nekik, és velük járt a tűz közepében. A hőség és hideg Urának jelenlétében a lángok nem tudták megemészteni őket...

A három héber ifjú megmutatta Babilon egész népe előtt, mennyire hisz abban, akit imád. Istenre hagyatkoztak. A próba idején megemlékeztek az ígéretéről: »Amikor vízen megy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.« (Ésa 43,2) Így Isten mindenki szeme láttára csodálatosan megtisztelte az élő Igébe vetett hitüket. Bámulatossá vált szabadulásuk hírének sok ország-

ba elvitték a különböző népek képviselői, akiket Nabukodonozor meghívott a szobor felszentelési ünnepségére. Gyermekei hűsége által Isten megdicsőült az egész földön.” (Próféták és királyok, A tüzes kemence c. fej.)

„A három héber ifjút bedobták a tüzes kemencébe, mert nem voltak hajlandók imádni az aranyszobrot. Isten azonban megőrizte szolgálait a lángokban. A bálványimádás kikényszerítésének kísérlete azzal végződött, hogy az igaz Isten ismerete tárult Babilon hatalmas birodalmának összegyűlt fejedelmei és méltóságai elé.” (Bizonyágtételek V., 453. o.)

„Fontos tanulságokat kell levonnunk abból, ami a héber ifjakkal Dura mezején történt. Napjainkban Isten számos szolgálója – bár ártatlan – szenved majd megalázást és meggyalázást olyan emberek kezétől, akiket Sátán iriggyé és vallásukban vakbuzgóvá tesz. Különösen azok ellen gerjednek haragra, akik megszentelik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot. Végül pedig egyetemes rendeltel halálra méltónak ítélik őket.

Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő megingathatatlan hitet igényel. Meg kell mutatniuk, hogy imádatuknak Teremtőjük az egyedüli tárgya, és semmilyen áron, még az életük árán sem lehet őket rábírní, hogy akár egy kicsit is kiegyezzenek a hamis imádattal. A hűséges szív számára az örök Isten Igéje mellett bűnös, halandó emberek parancsai elveszítik jelentőségüket. Az igazságnak engedelmessé válni, legyen bár börtön, száműzetés vagy halál a következménye.

Mint ahogy Sidrák, Misák és Abednegó korábban tette, az Úr a földi történelem záró szakaszában is hatalmas dolgokat visz végbe azokért, akik rendíthetetlenül kitartanak az igazság mellett. Aki e nemes héber ifjakkal a tüzes kemencében járt, hívei mellett áll, bárhol vannak is. Állandó jelenlétével vigasztalja és támogatja őket. A nyomorúság idején – amilyen

nem volt, mióta nép létezik – választottai szilárdan megállnak majd. Sátán a gonoszság minden seregével sem tudja elpusztítani Isten leggyengébb szentjét sem. Hatalmas erejű angyalok oltalmazzák őket, és érdekükben Jahve kinyilatkoztatja önmagát mint az istenek Istene, aki mindenképpen meg tudja menteni a benne bízókat.” (*Próféták és királyok, A tüzes kemence c. feje.*)

„A két nagyhatalom, a jó és a rossz közötti küzdelem nemsokára befejeződik. Ám egészen a befejezéséig állandó és kemény harc folyik. Határozzuk el ma, mint ahogyan Dániel és társai tettek Babilonban, hogy hívek maradunk az elveinkhez, bármi történjék is. A szokottnál hétszer erősebben fűtött tüzes kemence sem készthette Isten e hű szolgálait, hogy feladják az igazságot. Szilárdan megálltak a próba idején, s bevetették őket az égő kemencébe. De Isten nem hagyta el őket. Egy negyedik alak is ott járt a lángok között, amikor pedig kijöttek onnan, öltönyükön még a tűz szaga sem volt érezhető.” (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 470. o.*)

„Ugyanaz a mesteri elme, amely az elmúlt korokban hadat viselt a hűségesek ellen, most is el akarja pusztítani azokat, akik félik Istent és engedelmeskednek törvényének. Sátán felháborodást szít majd az alázatos kisebbség ellen, akik lelkiismeretesen visszautasítják a népszerű szokásokat és hagyományokat. Befolyásos és tekintélyes emberek fognak össze, hogy megvetéssel árásszák el Isten népét. Üldözésre kész uralkodók, papok és egyháztagok szövik majd ellenünk a hálót. Szóval, tollal, ígéretekkel, fenyegetéssel és gúnyolódással próbálják megsemmisíteni hitüket. Hamis vádakkal, gyűlöletkeltő felhívásokkal szítják fel a szenvedélyeket.” (*Bizonyságtételek V., 450. o.*)

„Megpróbáltatás és üldözés vár azokra, akik Isten szavának engedelmeskedve nem hajlan-

dók tisztelni a hamis szombatot. Minden hamis vallás utolsó eszköze az erőszak. Először vonzóvá próbálja tenni a hamis vallást, amint a babiloni király is igyekezett zenével és külső mutatvánnyal hatni. Amikor ezek az ördög ihlette, ember kiagyalta csábítások sem kész-tettek némelyeket a szobor imadására, a kemence mohó lángjai vártak rájuk.

Így lesz ez most is. Régen a pápaság arra használta hatalmát, hogy engedelmességre kényszerítse az embereket, s ezután is ezt fogja tenni. Ugyanarra a lelkületre van szükségünk, mint amelyet Isten szolgálai a pogánysággal való összetűzésükkor tanúsítottak.” (*Az Idők Jelei, 1897. május 6.*)

„A három héber férfiú igazán megszentelt életű volt. Akit valóban áthatnak a keresztényi alapelvek igazságai, nem mérlegeli az esetleges következményeket, amikor Isten szavának engedelmeskedik...

Bátorítás ez azok számára, akik a fenyegetések és veszedelmek ellenére sem hagyják magukat eltéríteni a kötelességeiktől. Ezek a hitben erős, szilárd jellemek a megszentelt élet példáját nyújtják, bár eszükbe sem jut, hogy ezzel kérkedjenek. Az a sok jó, amelyet szinte ismeretlen, odaadó keresztények tesznek, csak akkor lesz értékelhető, amikor minden ember cselekedete nyilvánossá válik, s a nagy ítélet alkalmával a könyvek megnyittatnak. Krisztus a legbensőségesebb összeköttetésben áll az ilyen lelkekkel, nem szégyelli őket testvéreinek nevezni...

A világosság és a sötétség fiai között folyó küzdelem mindvégig tart. A Jézus Krisztus nevét vallók rázzanak le magukról minden restséget, amely gyengíti törekvéseiket, és vállalják örömmel mindama felelősséget, amely rájuk bízott. Akik így cselekszenek, elvárhatják, hogy Isten ereje megnyilatkozzék általuk. Szavaik és tetteik hozzájárulnak a világ Megváltójának és Isten nevének megdicsőítéséhez.” (*Megszentelt élet, 40–41. o.*)

DECEMBER 2., SZOMBAT

Nehémiás

„Könyörögtem a menny Istenéhez.
És megadta nékem a király,
az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelme
szerint.” (Neh 1,11; 2,8)

„Nehémiás, a héber foglyok egyike, befolyásos és megtisztelő helyet foglalt el a perzsa királyi udvarban. Pohárnokként szabad bejárása volt a királyhoz. Állásánál fogva, valamint képességei és megbízhatósága eredményeként az uralkodó barátja és tanácsadója lett. A király kegyének élvezője azonban – jóllehet fény és ragyogás vette körül – nem feledkezett el Istenről, sem népéről. Szívében a legmélyebb érdeklődéssel fordult Jeruzsálem felé. Reménysége és öröme e város jólétéhez fűződött. Nehémiás által akart Isten áldást hinteni népére atyáik földjén. A perzsa udvarban tartózkodás készítette fel arra a munkára, amelyre Isten elhívta.

A zsidó hazafi Júdából érkező hírvivőktől megtudta, hogy Jeruzsálemre, a kiválasztott városra a próba napjai köszöntöttek. A hazatért foglyokat megpróbáltatás és gyalázat érte. A templom és részben a város is újjáépült, de a helyreállítás munkáját akadályozzák, a templomi szolgálatokat zavarják, és a népet nyugtalanítja, hogy a város fala jórészt még mindig romokban hever.

A bánattól lesújtott Nehémiás nem tudott sem enni, sem inni. »...sírtam és gyászoltam, böjtöltem« – mondta. Fájdalmában a mennyi Segítőhöz fordult: »...imádkoztam a menny Istene előtt.« Őszintén megvallotta saját és népe bűneit. Esedezett, hogy Isten védje meg Izráel ügyét, adja vissza bátorságukat és erejüket; segítse őket Júda puszta helyeinek felépítésében! Imádkozás közben felbátorodott és hite megerősödött...

Nehémiás sokszor öntötte ki szívét népe sorsa miatt. Most, imádkozás közben, szent

elhatározás formálódott lelkében. Úgy döntött, hogy ha megkapja a király jóváhagyását, valamint a szükséges támogatást eszközök és anyagok beszerzésére, vállalja a falak újjáépítését és Izráel nemzeti erejének helyreállítását. Kérte az Urat, indítsa a királyt jóindulatra iránta, hogy terve megvalósulhasson: »Kérlek, oh Uram, legyen figyelmetes füled a te szolgád könyörgésére és szolgálóidnak könyörgésükre, akik kívánják félni a te nevedet, és adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgálódnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a király pohárnoka voltam.« (Neh 1,11)

Nehémiás négy hónapig várt a kedvező alkalomra, amikor a király elé tárhatja kérését... Amikor a király meghallotta, milyen állapotban van Jeruzsálem, kinyilvánította együttérzését. A következő kérdés megadta Nehémiásnak a régóta várt lehetőséget: »Mit kívánsz tehát?« Isten embere nem mert válaszolni addig, amíg nem kért eligazítást attól, aki Artaxerxész felett áll. Szent megbízatást kellett teljesítenie, amelyhez segítséget a királytól várt. Tudta, hogy sok múlik azon, hogyan tárja az ügyet a király elé, hogy megkapja jóváhagyását és támogatását. »Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez« – jelenti ki. Nehémiás ebben a rövid imában a királyok Királyához emelkedett, és megnyerte a maga ügyének azt a hatalmat, amely úgy tudja alakítani az emberek szívét, mint a folyók vize a medrüket.

A szükség idején mondott nehémiási ima menedék, amit a hívő ember igénybe vehet olyan helyzetekben, amikor más formájú imára nincs lehetőség. A kavargó élet nehézségeivel küzdők és már-már csatát vesztek a kuszaságok útvesztőjében felküldhetnek egy-egy fohászt mennyi eligazításért. A tenger és a szárazföld utasa nagy veszélyben így bízhatja rá magát a menny oltalmára. A hirtelen nehézségben vagy veszélyben a szív segítségért kiálthat hozzá, aki megígérte, hogy hűsé-

ges, hívó gyermekei segítségére siet bármikor hívják. Minden helyzetben és körülményben a fájdalomtól és gondtól lesújtott vagy heves kísértéstől megtámadott lélek biztonságot, támaszt és segítséget találhat a szövetségét megtartó Isten kimeríthetetlen szeretetében és erejében.

Amikor Nehémiás felfohászkozott rövid imában a királyok Királyához, bátorságot merített, s elmondta kívánságát Artaxerxésznek: szeretné, ha egy időre felmentené udvari kötelezettségei alól. Majd arra kérte a királyt, adjon felhatalmazást Jeruzsálem romjainak felépítésére, hogy újra erős, védett várossá tehessek. Nagyon fontos dolgok múltak ezen a zsidó nép számára. »És megadta nékem a király, az én Istenem rajtam nyugvó jó kegyelme szerint.« (Neh 2,8) (Próféták és királyok, 390–392. o.)

„Nehémiás és Artaxerxész ott álltak egymással szemben: az egyik a leigázott nép szolgálója, a másik a hatalmas világbirodalom uralkodója. De a társadalmi helyzetükben mutatkozó különbségnél is nagyobb volt az őket elválasztó erkölcsi távolság. Nehémiás eleget tett a királyok Királya meghívásának: »Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!« A mennybe felküldött halk fohász ugyanaz volt, mint amiért már több hete könyörgött: hogy Isten teljesítse a kérését. Most pedig a menny embere, bátorságot véve abból a gondolatból, hogy van egy mindenható és mindentudó Barátja, aki érte síkra száll, tudatta kívánságát a királlyal.» (Keresztény szolgálat, 174. o.)

„Az Úr elvárja, hogy énünket Jézusban tesszük el, és minden dicsőség egyedül Istent illesse. Életünk az Úré, s olyan felelősség terheli, amelyet meg sem értünk egészen... Nehémiás, miután befolyásra tett szert mind az uralkodónál, akinek az udvarában élt, mind Jeruzsálembe visszatért népénél, ahelyett,

hogy kitűnő jellemvonásainak, rátermettségének és lendületességének tulajdonította volna a dicsőséget, pontosan a valóságnak megfelelően írta le a helyzetet. Kijelentette, hogy eredményei Isten rajta nyugvó jóságos kezének tulajdoníthatók.

Nagyra tartotta azt az igazságot, hogy minden tisztségben Isten az őrizője. Megnyerő jellemvonásaiért az Úr emberekben munkálkodó hatalmát magasztalta. Isten bölcsességet adott Nehémiásnak, mert nem önmagát dicsőítette.” (83. levél, 1898)

„Nem létezik olyan hely vagy idő, amely alkalmatlan lenne arra, hogy Istenhez folyamodjunk könyörgésünkkel. Semmi sem akadályozhat minket, hogy komoly, áhítatos gyakorozással Istenhez emeljük szívünket. Az utca forгатagában vagy munkahelyi elfoglaltságaink közepette is felfohászkozhatunk Istenhez, és könyöröghetünk a mennyei vezetésért, mint ahogyan Nehémiás is tette, amikor Artaxerxész király elé terjesztette kérelmét (Neh 2,4). Bárhol legyünk is, alkalmat találhatunk az Istennel való titkos érintkezésre. Állandóan nyitva kell lennie szívünk ajtajának, folyvást érvényben kell tartanunk a meghívást, amellyel kérjük Jézust, hogy jöjjön és lakozzék szívünkben mennyei vendégként.

Fertőzött, romlott légkör vehet körül bennünket, mégsem kell megfertőznünk magunkat vele, mert megvan a lehetőségünk arra, hogy a menny tiszta levegőjét lélegezzük be. Ha lelkünk az őszinte imádság útján Isten jelenlétébe emelkedik, ezzel bezárhatunk minden ajtót a tisztátalan képzelgések, a szentségtelen gondolatok előtt. Ha nyitva tartjuk szívünket az Istentől jövő áldás és mennyei támogatás befogadására, akkor a földinél szentebb környezetben fogunk élni, mert állandóan a mennyel való közösségünk... Olyan közel lakozhatunk Istenhez, hogy a váratlan megpróbáltatásokban úgy fordulnak majd gondolataink Őfelé, mint

amilyen természetesen a virágok fordulnak a Nap felé... Hozzátok gondjaitokat, örömeiteket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat, s mindazt, ami nyomaszt és kínozt, Isten elé! Terheitekkel soha ki nem fáraszthatjátok őt. Ő, aki a hajunk szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. Isten és minden egyes lélek között olyan gyengéd és bensőséges a viszony, mintha kívül más lélek nem is létezne, akiért szeretett Fiának életét áldozta.” (*Krisztushoz vezető lépések, Az ima kiváltsága c. fej.*)

„Jártunkban is beszélhetünk Jézussal, aki azt ígéri, hogy mellettünk áll. Lélekben beszélgethetünk Istennel, és együtt járhatunk Krisztussal. Mindennapi munkánk végzése közben felsóhajtva kitarthatjuk szívünk emberi fül számára nem hallható kéréseit. Szavunk nem vész el és nem hal el a csendességben. Semmi nem fojthatja el a lélek vágyát, mely az utca lármája és a gépek zaja fölé emelkedik. Isten az, akihez szólunk, és Ő meghallja imánkat.

Nem mindig szükséges térdre borulni az imádsághoz. Ápoljátok a Megváltóval való beszélgetés szokását, amikor egyedül vagytok, amikor úton jártok, és amikor mindennapi munkátokat végzitek.” (*Szemelvények Ellen G. White műveiből II., 316. o.*)

„Mialatt hétköznapi munkánkat végezzük, imában emeljük fel lelkünket a mennybe. Ezek a csendes kérések mint jó illat szálljanak fel a kegyelem trónjához, és az ellenség megsemmisül. Azt a keresztényt, aki ily módon kapaszkodik Istenbe, nem lehet legyőzni. Semmilyen gonosz ármány nem tudja megsemmisíteni békéjét. Isten szavának minden ígérete, az isteni kegyelem hatalma és a Teremtő minden segítő eszköze a szabadításunkat szolgálja... Az ima a lélek lélegzetvétele. Ez a titka a lelkiezőnek. Semmilyen más eszköz nem tudja helyettesíteni; megőrzi a lélek egészségét. Az ima közvetlen összeköttetésbe hozza a szívet az élet forrásával, és erőt ad a keresztény tapasztalatoknak.” (*Az evangélium szolgálja, 254. o.*)

„Az egész világegyetem leírhatatlan érdeklődéssel figyeli a jó és a rossz közötti nagy küzdelem záró jeleneteit. Isten népe közeledik az örökkévalóság határához. Mi lehetne fontosabb számunkra, mint az, hogy hűek legyünk a menny Istenéhez? Minden korban voltak Istennek erkölcsi hősei... Az ilyen emberek akaratukat és terveiket Isten törvénye alá rendelik. Saját életük sem drága nekik, mert szeretik Istent. Feladatuk az, hogy felfogják az Ige fényét, és ragyogtassák a világnak tiszta, szakadatlan sugarakban. Hűség Istenhez – ez a jelszavuk.” (*Próféták és királyok, A Kármel c. fej.*)

❖ Év végi könyvvásár ❖

2023. november 1. – 2024. január 15.

KÖNYVAJÁNLÓ – ADVENTTÖRTÉNELEM

A kapitány – Joseph Bates élete

Szerkesztette: James White

HALÁLÁNAK 150. ÉVFORDULÓJÁN
JOSEPH BATESRE EMLÉKEZVE

ajánljuk a viszontagságairól, útkereséséről szóló,
korabeli illusztrációkkal gazdagított könyvet

Megvásárolható és megrendelhető:

- BIK KÖNYVKIADÓ • 1181 Budapest, Reviczky u. 46.
- www.bikkiado.hu • 1/267-3947 • 20/379-6020
- megrendeles@bikkiado.hu

